

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2020. gada 16. jūlijā *

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “tigha” reģistrācijas pieteikums – Agrākas Eiropas Savienības preču zīmes “TAIGA” īpašnieka iesniegti iebildumi – Reģistrācijas pieteikuma daļējs atteikums – 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Sajaukšanas iespējas vērtējums – Konfliktējošo apzīmējumu līdzības no konceptuālā viedokļa vērtējums – 42. panta 2. punkts – Agrākas preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījums – Izmantošanas pierādījums “attiecībā uz daļu no precēm vai pakalpojumiem” – Autonomas preču apakš kategorijas noteikšana

Lietā C-714/18 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2018. gada 14. novembrī iesniedza

ACTC GmbH, Erkrāta [*Erkrath*] (Vācija), ko pārstāv *V. Hoene*, *S. Gantenbrink* un *D. Eickemeier*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), ko pārstāv *D. Gája*, pārstāvis,

atbildētājs pirmajā instancē,

Taiga AB, Varberga (Zviedrija), ko pārstāv *C. Eckhartt*, *A. von Mühlendahl*, *K. Thanbichler-Brandl* un *C. Fluhme*, *Rechtsanwälte*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], tiesneši *T. fon Danvics* [*T. von Danwitz*] un *A. Kumins* [*A. Kumin*] (referents),

ģenerālvokāte: *E. Šarpstone* [*E. Sharpston*],

sekretārs: *A. Kalots Eskobars* [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2019. gada 19. decembra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *ACTC GmbH* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 13. septembra spriedumu *ACTC/EUIPO – Taiga* (“tigha”) (T-94/17, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2018:539), ar kuru šī tiesa noraidīja tās prasību atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 9. decembra lēmumu lietā R 693/2015-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Taiga AB* un *ACTC* (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes Regulā (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par [Eiropas Savienības] preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) tika izdarīti grozījumi ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/2424 (2015. gada 16. decembris) (OV 2015, L 341, 21. lpp.), kura stājās spēkā 2016. gada 23. martā. Regula Nr. 207/2009, kas grozīta ar Regulu 2015/2424, no 2017. gada 1. oktobra ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.). Tomēr, ņemot vērā attiecīgā reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumu, proti, 2012. gada 28. decembri, kas ir izšķirošs, lai noteiktu piemērojamās materiālās tiesības, izskatāmās lietas fakti ir reglamentēti Regulas Nr. 207/2009, tās sākotnējā redakcijā, materiālo tiesību normās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 4. jūlijs, *FTI Touristik/EUIPO*, C-99/18 P, EU:C:2019:565, 2. punkts).

- 3 Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts:

“1. Ja agrākas preču zīmes īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi neregistrē:

[..]

b) ja tās identiskuma vai līdzības dēļ ar agrāko preču zīmi un preču vai pakalpojumu, ko aptver preču zīmes, identiskuma vai līdzības dēļ pastāv iespēja maldināt sabiedrību tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme [sabiedrībai tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme, pastāv to sajaukšanas iespēja]; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi [sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju ar agrāko preču zīmi].”

- 4 Šīs regulas 15. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Ja piecos gados pēc [Eiropas Savienības] preču zīmes reģistrācijas tās īpašnieks nav sācis šo preču zīmi [Eiropas Savienībā] patiesi [faktiski] izmantot saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, vai ja tās izmantošana ir pārtraukta uz nepārtrauktu piecu gadu laikposmu, uz [Eiropas Savienības] preču zīmi attiecinā šajā regulā paredzētās sankcijas, ja vien šai neizmantošanai nav pamatotu iemeslu.”

- 5 Saskaņā ar minētās regulas 42. panta 2. punktu:

Pēc pieteikuma iesniedzēja lūguma agrākas [Eiropas Savienības] preču zīmes īpašnieks, kas iesniedzis savus iebildumus, apliecina, ka piecu gadu laikā pirms [Eiropas Savienības] preču zīmes pieteikuma publicēšanas agrākā [Eiropas Savienības] preču zīme ir [Savienībā] faktiski izmantota saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, uz ko tā ir reģistrēta un ko šī persona uzskaita kā savu iebildumu pamatojumu, vai arī norāda pamatotus tās neizmantošanas iemeslus ar nosacījumu, ka agrākā [..] preču zīme tobrīd ir reģistrēta ne mazāk kā piecus gadus. Ja šāda apliecinājuma nav, iebildumus

noraida. Ja agrākā preču zīme ir izmantota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, uz ko tā ir reģistrēta, iebildumu izskatīšanas nolūkos uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.”

6 Šīs pašas regulas 43. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Pieteikuma iesniedzējs var jebkurā laikā atsaukt savu [Eiropas Savienības] preču zīmes pieteikumu vai ierobežot tajā ietverto preču un pakalpojumu sarakstu. Ja pieteikums jau ir publicēts, publicē arī atpakaļ paņemšanas [atsaukšanas] vai ierobežošanas faktu.”

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

7 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–10. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt šādi.

8 2012. gada 28. decembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza *EUIPO* Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009. Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “tigha” (turpmāk tekstā – “reģistrācijai pieteiktā preču zīme”).

9 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst tostarp 25. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolikumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām (turpmāk tekstā – “Nicas nolikums”) un atbilst šādam aprakstam:

“apģērbi, apavi, galvassegas; uzvalki; apģērbi no ādas imitācijām; [apģērbi autobraucējiem]; drēbes; kleitas; gabardīns [apģērbi]; jostas [apģērbi]; īsie zābaciņi; cimdi [apģērbi]; kreklu ielaidumi; krekli; uzkrekli; koka tupeles [apavi]; bikses; cepures; jakas; trikotāža [apģērbi]; puloveri; mices; kapuces [apģērbi]; gatavi apģērbi; galvassegas; ņieburī; blūzes; ādas apģērbi; legingi [bikses]; apakšveļa; mēteļi; kažokādas apmetņi; aubes; naģenes [galvassegas]; virsdrēbes; ausu aizsargi [apģērbi]; kombinezoni [apģērbi]; parkas; pončo; džemperi; lietusmēteļi; svārki; sandales; šalles; kurpes; zoles; apavu virsas; apavu purngali; apavi; blūzes; slēpošanas cimdi; apakšbikses; zeķes; zābaki; zābaku virsas; galvassaites [apģērbi]; garās zeķes; sviedrus uzsūcošas garās zeķes; zeķbikses; svīteri; T-krekli; sarafānkleitas; triko [apģērbi]; sporta formas krekli; virsmēteļi; uniformas; sviedrus uzsūcoša apakšveļa; bokseršorti; ūdensslēpošanas kombinezoni; vestes; adījumi; cilindri”.

10 Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2013. gada 16. janvāra *Bulletin des marques de l'Union européenne* [Eiropas Savienības Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 2013/011.

11 2015. gada 12. aprīlī *Taiga*, persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē, iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju tostarp attiecībā uz šī sprieduma 9. punktā minētajām precēm.

12 Iebildumi bija balstīti uz agrāku Eiropas Savienības vārdisku preču zīmi “TAIGA”, kas aptver tostarp preces, kuras Nicas nolīguma izpratnē ietilpst 25. klasē un atbilst šādam aprakstam:

“apģērbi; virsdrēbes; apakšveļa; apavu izstrādājumi; galvas rotas (galvassegas) un galvassegas; apavi un darba zābaki; darba halāti; cimdi; jostas un zeķes”.

13 Iebildumi tika pamatoti ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā norādīto pamatu.

14 Ar 2015. gada 9. februāra lēmumu *EUIPO* Iebildumu nodaļa noraidīja *Taiga* iebildumus.

15 2015. gada 28. septembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja par Iebildumu nodaļas lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *EUIPO*.

- 16 Ar apstrīdēto lēmumu *EUIPO* Apelācijas ceturtnā padome (turpmāk tekstā – “Apelācijas padome”) daļēji atcēla minēto Iebildumu nodaļas lēmumu, proti, attiecībā uz visām aplūkotajām precēm, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, un līdz ar to noraidīja reģistrācijas pieteikumu saistībā ar šīm precēm. Tā uzskatīja, ka agrākās preču zīmes izmantošana ir tikusi pierādīta attiecībā uz noteiktām 25. klasē ietilpstošām precēm, kas ir identiskas vai līdzīgas ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi aptvertajām precēm, ka konfliktējošie apzīmējumi ir ļoti līdzīgi no vizuālā viedokļa, identiski fonētiskajā ziņā vismaz angļu valodā runājošajiem patērētājiem, un ka lielākā daļa konkrētās sabiedrības daļas šos apzīmējumus nevarot sasaistīt ar kādu konceptu. Šajos apstākļos Apelācijas padome secināja, ka šīs sabiedrības uztverē pastāv sajaukšanas iespēja Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē attiecībā uz 25. klasē ietilpstošajām precēm.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 13. februārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu.
- 18 Pamatojot savu prasību, tā izvirzīja divus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pārkāpumu un otrais – ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.
- 19 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja prasību.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 20 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu;
- pakārtoti – atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, un
- piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 21 *EUIPO* prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 22 *Taiga* prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību un
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp *Taiga* radušos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 23 Pamatojot savu prasību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja divus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pārkāpumu un otrais – ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 34. punktā ir uzskatījusi, ka visiem apģērbiem, kas norādīti *Taiga* iesniegtajos pierādījumos, lai apliecinātu agrākās preču zīmes izmantošanu, ir viens un tas pats funkcionālais uzdevums. Tādējādi Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka šīs preces nav autonoma preču, kas ietilpst 25. klasē Nicas nolīguma izpratnē, apakš kategorija.
- 25 Ar šī pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējai tiesai savs vērtējums neesot bijis jābalsta uz precēm, kas norādītas šajos pierādījumos, bet gan uz precēm, attiecībā uz kurām ir reģistrēta agrākā preču zīme. Tādējādi jautājums, uz kuru bija jāatbild Vispārējai tiesai, ir tas, vai agrākā preču zīme bija reģistrēta attiecībā uz pietiekami plašu preču kategoriju, lai tajā būtu iespējams izšķirt vairākas apakš kategorijas, kuras varētu paredzēt kā autonomas, un līdz ar to izmantošana attiektos tikai uz specifiskām precēm, kas ietilpst “plašākā kategorijā”.
- 26 Ar minētā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā faktu, ka apģērbi, kas attiecīgi ir aptverti ar minētajiem pierādījumiem un reģistrācijai pieteikto preču zīmi, pirmkārt, bija paredzēti vairākiem izmantošanas mērķiem, proti, apsegt, noslēpt, apģērbt vai aizsargāt cilvēku ķermeni, un, otrkārt, ka tie ir paredzēti atšķirīgām sabiedrības daļām un tiek tirgoti citos veikalos, kā rezultātā pirmās minētās preces atšķiras no otrajām.
- 27 *EUIPO* uzskata, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepieņemams, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot veikusi kļūdainu *Taiga* Apelācijas padomē iesniegto pierādījumu vērtējumu, lai pierādītu agrākās preču zīmes faktisko izmantošanu. Tādējādi *EUIPO* uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, neapgalvojot nedz šo faktu sagrozīšanu, nedz tiesību kļūdu, kas varētu padarīt par spēkā neesošu Vispārējās tiesas argumentāciju. Katrā ziņā šis pamats būtu jānoraida kā nepamatots.
- 28 *Taiga* apgalvo, ka minētais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 29 Vispirms ir jānoraida *EUIPO* argumentācija par pirmā apelācijas sūdzības pamata nepieņemamību. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, bet apstrīd tās piemēroto metodi un kritērijus, lai definētu izmantošanas jēdzienu “daļai preču vai pakalpojumu” Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi, ciktāl šis pamats tādējādi attiecas uz kritērijiem, saskaņā ar kuriem Vispārējai tiesai ir jāizvērtē agrākās preču zīmes faktiskas izmantošanas esamība saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta, vai daļu no šīm precēm vai pakalpojumiem šīs tiesību normas izpratnē, minētais pamats rada tiesību jautājumu, ko Tiesa var pārbaudīt apelācijas tiesvedībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Der Grüne Punkt/EUIPO*, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Ar savu argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzskatījusi, ka ir jānosaka, vai vienīgi personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajos izmantošanas pierādījumos minētās preces veido autonomu apakš kategoriju attiecībā pret precēm, kas ietilpst 25. klasē Nicas Nolīguma izpratnē, pēc tam – ka tā nav pareizi piemērojusi attiecīgo preču izmantošanas mērķa un funkcionālā uzdevuma kritēriju, lai noteiktu šādu autonomu apakš kategoriju, kā arī, visbeidzot, nav ņēmusi vērā faktu, ka attiecīgās preces ir bijušas adresētas atšķirīgām sabiedrības daļām un ir tikušas tirgotas citos veikalos.

- 31 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 29.–32. punktā ir atzinusi šādi:
- “29 Tas, ka Regulas Nr. 207/2009 42. pantā, atļaujot agrāko preču zīmi uzskatīt par reģistrētu tikai attiecībā uz preču un pakalpojumu daļu, saistībā ar kuru ir pierādīta preču zīmes faktiskā izmantošana, pirmkārt, ierobežo tiesības, ko agrākās preču zīmes īpašniekam piešķir tās reģistrācija, jo šīs tiesības nedrīkst interpretēt tādējādi, ka tās rada nepamatotu agrākās preču zīmes aizsardzības apjoma sašaurināšanos it īpaši gadījumā, kad ar šīs preču zīmes reģistrāciju aptvertās preces vai pakalpojumi pieder pietiekami šaurai kategorijai, un, otrkārt, šie noteikumi ir jāaskaņo ar minētā īpašnieka tiesiskajām interesēm – iespēju nākotnē paplašināt savu preču vai pakalpojumu klāstu to terminu robežās, kas apraksta preces un pakalpojumus, attiecībā uz kuriem preču zīme ir reģistrēta, baudot aizsardzību, ko tam piešķir minētās preču zīmes reģistrācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 14. jūlijs, *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”), T-126/03, EU:T:2005:288, 51. un 53. punkts).
- 30 Ja preču zīme ir reģistrēta attiecībā uz preču vai pakalpojumu kategoriju, kas ir pietiekami plaša, lai tās ietvaros varētu nodalīt vairākas apakškategorijas, ko iespējams apskatīt autonomi, preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījums attiecībā uz daļu no šīm precēm vai pakalpojumiem iebildumu procesā nodrošina aizsardzību tikai vienai vai vairākām apakškategorijām, kas aptver preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem preču zīme tiek faktiski izmantota. Savukārt, ja preču zīme ir reģistrēta attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas definēti tik precīzi un šauri, ka attiecīgās kategorijas ietvaros nav iespējams veikt nozīmīgu iedalījumu, tad preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījums attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem iebildumu izskatīšanas nolūkā obligāti aptver visu šo kategoriju (spriedumi, 2005. gada 14. jūlijs, *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”), T-126/03, EU:T:2005:288, 45. punkts, un 2007. gada 13. februāris, *Mundipharma/ITSB – Altana Pharma* (“RESPICUR”), T-256/04, EU:T:2007:46, 23. punkts).
- 31 Tomēr, lai gan daļējas izmantošanas jēdziena uzdevums ir nepadarīt nepieejamas preču zīmes, kas nav izmantotas saistībā ar attiecīgo preču kategoriju, tomēr tā iedarbība nedrīkst būt tāda, kas agrākās preču zīmes īpašniekam liegtu jebkādu aizsardzību attiecībā uz precēm, kuras – lai gan nav pilnīgi identiskas tām, saistībā ar kurām tas var pierādīt faktisko izmantošanu, – tomēr no tām būtiski neatšķiras un pieder vienai un tai pašai grupai, ko var sadalīt tikai patvaļīgi. Šajā sakarā ir jānorāda, ka preču zīmes īpašniekam faktiski ir neiespējami sniegt tās izmantošanas pierādījumu attiecībā uz visiem iespējamiem preču, ko aptver attiecīgā reģistrācija, variantiem. Līdz ar to jēdzienu “daļa preču vai pakalpojumu” nevar saprast kā tādu, kas attiecas uz visiem analoģu preču vai pakalpojumu komerciālajiem paveidiem, bet tikai uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir pietiekami atšķirīgi, lai veidotu loģiskas kategorijas vai apakškategorijas (spriedumi, 2005. gada 14. jūlijs, *Reckitt Benckiser (Espana)/ITSB – Aladin* (“ALADIN”), T-126/03, EU:T:2005:288, 46. punkts, un 2014. gada 6. marts, *Anapurna/ITSB – Annapurna* (“ANNAPURNA”), T-71/13, nav publicēts, EU:T:2014:105, 63. punkts).
- 32 Attiecībā uz jautājumu, vai preces ietilpst loģiskā apakškategorijā, kuru var aplūkot kā autonomu, no judikatūras izriet, ka tiktāl, ciktāl patērētājs vispirms meklē preci vai pakalpojumu, kas atbilstu viņa specifiskām vajadzībām, viņa izvēles orientācijā būtiskā nozīme ir attiecīgās preces izmantošanas mērķim vai funkcionālajam uzdevumam. Tādējādi, tā kā izmantošanas mērķa vai funkcionālā uzdevuma kritēriju patērētājs piemēro, veicot katru pirkumu, preču vai pakalpojumu apakškategorijas noteikšanā tam ir vissvarīgākā nozīme. Turpretim aplūkoto preču raksturs, kā arī to iezīmes nav pašas par sevi piemērotas preču vai pakalpojumu apakškategorijas noteikšanai (skat. spriedumu, 2016. gada 18. oktobris, *August Storck/EUIPO – Chiquita Brands* (“Fruitfuls”), T-367/14, nav publicēts, EU:T:2016:615, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).”
- 32 Ņemot vērā šīs tiesību normas un judikatūras principus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 33.–36. punktā izvērtēja, vai *Taiga* iesniegtajos pierādījumos norādītās preces veido autonomu preču apakškategoriju salīdzinājumā ar precēm, kuras ietilpst 25. klasē Nicas Nologuma izpratnē, kuras

aptver agrākā preču zīme un pie kurām pieder vienīgi virsdrēbes aizsardzībai pret laika apstākļiem. Iesākumā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šīm precēm ir “tāds pats pielietojums, jo to mērķis ir nosegt cilvēka ķermeni, noslēpt to, aizklāt un pasargāt no dabas elementiem”, un “tos katrā ziņā nevar uzskatīt par “būtiski atšķirīgiem”” pārsūdzētā sprieduma 31. punktā minētās judikatūras izpratnē. Otrkārt, Vispārējā tiesa norādīja, ka minētajām precēm piemītošās īpašās iezīmes, it īpaši aizsardzība pret laika apstākļiem, principā nebija būtiskas, jo saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 32. punktā minēto judikatūru “preču iezīmes nav pašas par sevi piemērotas preču vai pakalpojumu apakš kategorijas noteikšanai”. Līdz ar to Vispārējā tiesa noraidīja pirmo pamatu.

- 33 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pirmo teikumu Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs var prasīt, lai agrākās preču zīmes īpašnieks sniegtu pierādījumus, ka šī agrākā preču zīme ir Savienībā “faktiski izmantota” piecu gadu laikā pirms tās preču zīmes pieteikuma publikācijas, par kuru ir iesniegti iebildumi.
- 34 Vispirms jāatgādina, ka jēdziens “faktiska izmantošana” ir autonomas Savienības tiesību jēdziens (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 11. marts, *Ansul*, C-40/01, EU:C:2003:145, 25.–31. punkts).
- 35 Šajā ziņā, lai varētu uzskatīt, ka preču zīme ir “faktiski izmantota” Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē, ir nepieciešams, lai šī preču zīme tiktu izmantota atbilstoši tās pamatfunkcijai garantēt patērētājam vai galalietotājam ar minēto preču zīmi aptvertās preces vai pakalpojuma izcelsmes identitāti, ļaujot viņam bez sajaukšanas iespējas atšķirt šo precī vai pakalpojumu no precēm vai pakalpojumiem ar citādu izcelsmi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 17. oktobris, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark/Schmid*, C-514/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:878, 36. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Proti, preču zīme, kura netiek izmantota, rada šķērslī ne vien konkurencei – jo tā ierobežo to apzīmējumu spektru, kurus citi var reģistrēt kā preču zīmes, un liedz konkurentiem iespēju izmantot šo preču zīmi vai līdzīgu preču zīmi, iekšējā tirgū laižot preces vai pakalpojumus, kas ir identiski vai līdzīgi tiem, kuri ir aizsargāti ar attiecīgo preču zīmi –, bet arī preču brīvai aprītei un pakalpojumu sniegšanas brīvībai (spriedums, 2012. gada 19. decembris, *Leno Marken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 32. punkts).
- 36 Lai preču zīme varētu pildīt šo pamatfunkciju, ar Regulu Nr. 207/2009 pēdējās minētās īpašniekam tiek piešķirts tiesību kopums, vienlaikus – kā secinājumu 40. punktā ir norādījusi ģenerālvokāte – ierobežojot tās līdz tam, kas ir stingri nepieciešams šīs funkcijas nodrošināšanai.
- 37 Tādējādi Regulas Nr. 207/2009 15. pantā ir paredzēts, ka agrākās preču zīmes aizsardzība ir pamatota tikai tiktāl, cik “šo preču zīmi Savienībā patiesi [faktiski] izmanto [...] saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta”.
- 38 Šīs regulas 42. panta 2. punktā šī tiesību norma tiek piemērota īpašā iebildumu procesā. Minētās regulas 42. panta 2. punkta pēdējā teikumā ir paredzēts, ka tad, ja agrākā preču zīme ir izmantota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta, iebildumu izskatīšanas nolūkos uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šo preču vai pakalpojumu daļu.
- 39 Šajā kontekstā, kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumu 47. punktā, ir jāatzīmē, ka to preču vai pakalpojumu kategoriju apjoms, attiecībā uz kuriem ir reģistrēta agrākā preču zīme, ir noteicošais elements attiecībā uz līdzsvaru starp agrākās preču zīmes īpašniekam piešķirto ekskluzīvo tiesību saglabāšanu un aizsardzību, no vienas puses, un to ierobežošanu – lai novērstu situāciju, ka preču zīme, kas tiek izmantota daļēji, saņem paplašinātu aizsardzību tikai tādēļ vien, ka tā tikusi reģistrēta plašam preču vai pakalpojumu klāstam –, no otras puses, ko Vispārējā tiesa pareizi ir ņēmusi vērā pārsūdzētā sprieduma 29.–31. punktā.

- 40 Attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktā minēto jēdzienu “daļa preču vai pakalpojumu” ir jāatgādina, ka Tiesa, piemērojot šīs regulas 43. panta 1. punktu, ir nospriedusi, ka Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumā norādīto preču apakš kategorija ir jāidentificē, izmantojot kritēriju, kas ļauj pietiekami precīzi norobežot šo apakš kategoriju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *ITSB/Kessel medintim*, C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436, 37. punkts).
- 41 Kā secinājumu 58. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, Tiesas šajā spriedumā veikto analīzi var transponēt, piemērojot Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punktu, jo autonomas preču vai pakalpojumu apakš kategorijas definēšana ir jābalsta uz vieniem un tiem pašiem kritērijiem gan saistībā ar pieteikumu par reģistrācijas pieteikumā norādīto preču vai pakalpojumu saraksta ierobežošanu, gan saistībā ar iebildumiem, tādējādi, lai sajaukšanas iespējas vērtējuma ietvaros varētu veikt attiecīgo preču vai pakalpojumu, kas ir definēti, pamatojoties uz tiem pašiem kritērijiem, salīdzinājumu.
- 42 No tā izriet, pirmkārt, kā secinājumu 50. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, ka patērētājs, kurš vēlas iegādāties preci vai pakalpojumu, kas ietilpst kategorijā, kura ir definēta īpaši precīzi un šauri, bet kuras iekšienē nav iespējams veikt nozīmīgus iedalījumus, ar agrāko preču zīmi asociēs visas šajā kategorijā ietilpstošās preces vai pakalpojumus tādējādi, ka šī preču zīme pildīs savu pamatfunkciju garantēt šo preču vai pakalpojumu izcelsmi. Šādos apstākļos ir pietiekami pieprasīt agrākās preču zīmes īpašniekam sniegt pierādījumus par šīs preču zīmes faktiski izmantošanu attiecībā uz daļu no šajā viendabīgajā kategorijā ietilpstošajām precēm vai pakalpojumiem.
- 43 Otrkārt, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 52. punktā, attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas apvienoti plašā kategorijā un kas var tikt iedalīti vairākās autonomās apakš kategorijās, ir nepieciešams pieprasīt agrākās preču zīmes īpašniekam sniegt pierādījumus par šīs preču zīmes faktiski izmantošanu attiecībā uz katru no šīm autonomajām apakš kategorijām. Proti, lai gan agrākās preču zīmes īpašnieks ir reģistrējis savu preču zīmi attiecībā uz plašu preču vai pakalpojumu klāstu, ko tas, iespējams, varētu tirgot, bet piecu gadu laikā pirms preču zīmes, pret kuru tas ir iesniedzis iebildumus, reģistrācijas pieteikuma publicēšanas viņš to nav darījis, viņa interese gūt labumu no agrākās preču zīmes aizsardzības attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem nevar būt pārāka pār konkurentu interesēm reģistrēt savu preču zīmi attiecībā uz minētajām precēm vai pakalpojumiem.
- 44 Attiecībā uz atbilstošo kritēriju vai kritērijiem, kas jāpiemēro, lai identificētu preču vai pakalpojumu loģisku apakš kategoriju, ko var aplūkot autonomi, Tiesa būtībā ir nospriedusi, ka attiecīgo preču vai pakalpojumu izmantošanas mērķa un funkcionālā uzdevuma kritērijs ir būtisks kritērijs, lai definētu preču autonomu apakš kategoriju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *ITSB/Kessel medintim*, C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436, 39. punkts).
- 45 Ņemot vērā šos principus, vispirms ir jāizvērtē apelācijas sūdzības pirmā pamata pirmā daļa, saskaņā ar kuru Vispārējai tiesai, veicot analīzi, lai noteiktu, vai pastāvēja loģiska apakš kategorija, kas var tikt aplūkota autonomi, esot bijis jāņem vērā preces, attiecībā uz kurām ir reģistrēta agrākā preču zīme.
- 46 Šajā ziņā ir jānorāda, ka gan no Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. punkta pēdējā teikuma formulējuma, gan no šī sprieduma 39.–42. punkta izriet, ka ir svarīgi, galvenokārt saistībā ar precēm, attiecībā uz kurām agrākās preču zīmes īpašnieks ir sniedzis pierādījumus par agrākās preču zīmes izmantošanu, konkrēti izvērtēt, vai šīs preces veido autonomu apakš kategoriju attiecībā pret precēm, kas ietilpst attiecīgajā preču klasē, tādējādi, lai salīdzinātu preces, ir pierādīta agrākās preču zīmes faktiskā izmantošana ar to preču kategoriju, kas ir aptvertas ar šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.
- 47 Pārsūdzētā sprieduma 33. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi, vai preces, kas minētas *Taiga* sniegtajos izmantošanas pierādījumos, veido autonomu apakš kategoriju attiecībā pret precēm, kas ietilpst 25. klasē *Nicas* nolīguma izpratnē, proti, attiecībā pret vispārīgāku to preču kategoriju, attiecībā uz kuru agrākā

preču zīme ir tikusi reģistrēta. Turklāt Vispārējā tiesa pareizi salīdzināja šīs preces ar šo vispārīgāko kategoriju, pirms tā pārsūdzētā sprieduma 34. punktā secināja, ka minētās preces nevar uzskatīt par būtībā atšķirīgām.

- 48 Līdz ar to uzskatu, ka apelācijas sūdzības pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.
- 49 Tālāk, runājot par apelācijas sūdzības pirmā pamata otro daļu, pirmajā tās iebildumā apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējai tiesai pārmet, ka tā, lai noteiktu autonomu preču apakškategoriju, nav pareizi piemērojusi attiecīgo preču izmantošanas mērķa un funkcionālā uzdevuma kritēriju. Arī šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 50 Proti, kā secinājumu 70. un 71. punktā ir norādījuši ģenerālvokāte, no 2014. gada 11. decembra sprieduma *ITSB/Kessel medintim* (C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436, 37. un 39.–41. punkts) izriet, ka attiecīgo preču izmantošanas mērķa un funkcionālā uzdevuma kritērija mērķis nav abstrakti vai mākslīgi definēt preču apakškategorijas, bet šis kritērijs ir jāpiemēro loģiski un konkrēti.
- 51 Līdz ar to, ja – un tā tas ir izskatāmajā lietā – attiecīgajām precēm, kā tas ir bieži vien, ir vairāki izmantošanas mērķi un funkcionālie uzdevumi, pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, nevar noteikt, vai pastāv atsevišķa preču apakškategorija, ņemot vērā atsevišķi katru no izmantošanas mērķiem, kas šīm precēm var būt. Proti, šāda pieeja neļautu loģiski identificēt autonomas apakškategorijas, un tās rezultātā, kā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumu 71. punktā, tiktu pārmērīgi ierobežotas agrākās preču zīmes īpašnieka tiesības, it īpaši tādēļ, ka netiktu pietiekami ņemtas vērā tā leģitīmās intereses paplašināt savu preču vai pakalpojumu klāstu, attiecībā uz kuriem ir reģistrēta tā preču zīme.
- 52 Līdz ar to Vispārējā tiesa pamatoti nav ņemusi vērā atsevišķi katru attiecīgo preču izmantošanas veidu, proti, nosegt, noslēpt, aizklāt un pasargāt cilvēka ķermeni, jo, kā secinājumu 72. punktā ir norādījuši ģenerālvokāte, šie dažādie pielietojumi, tā kā tie nav savstarpēji izslēgti, laižot tirgū šīs preces, tiek kombinēti.
- 53 Visbeidzot, apelācijas sūdzības pirmā pamata otrās daļas otrais iebildums, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa nav ņemusi vērā faktu, ka attiecīgās preces ir paredzētas atšķirīgām sabiedrības daļām un ka tās tiek tirgotas citos veikalos, arī ir jānoraida kā nepamatots, jo šādi kritēriji ir atbilstoši, nevis lai definētu preču autonomu apakškategoriju, bet gan lai novērtētu konkrēto sabiedrības daļu (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *ITSB/Kessel medintim*, C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436, 37. un 41. punkts).
- 54 Tādējādi apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

- 55 Otrais apelācijas sūdzības pamats ir sadalīts trijās daļās.

Par otrā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 56 Ar apelācijas sūdzības otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, tā kā Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi nosacījumus attiecībā uz agrākās preču zīmes faktisko izmantošanu, šī tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka ar reģistrācijai pieteikto preču zīmi aptvertās preces “apģērbi” un “galvassegas” ir identiskas ar precēm, ko aptver agrākā preču zīme.

57 *EUIPO* un *Taiga* uzskata, ka apelācijas sūdzības otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

58 Tā kā apelācijas sūdzības otrā pamata pirmā daļa ir balstīta vienīgi uz kļūdainu nosacījumu piemērošanu par agrākas preču zīmes faktiski izmantošanu un Vispārējā tiesa, kā tas izriet no šī sprieduma 47., 52. un 53. punkta, nav pieļāvusi kļūdu šajā ziņā, šī daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

59 Ar apelācijas sūdzības otrā pamata otro daļu, kas ir iedalīta trīs iebildumos, apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu attiecībā uz konfliktējošo apzīmējumu līdzību no vizuālā, fonētiskā un konceptuālā viedokļa.

60 Attiecībā uz pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tad, ja Vispārējā tiesa būtu ņēmusi vērā reģistrācijai pieteiktās preču zīmes neparasto sastāvu, kas saistīts ar šīs preču zīmes “asimetrisko līdzskaņu” esamību un šīs preču zīmes neparasto rakstību, ņemot vērā burtu grupu “igh”, tā nebūtu nonākusi pie secinājuma, ka konfliktējošie apzīmējumi ir vizuāli līdzīgi.

61 Attiecībā uz otro iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini “pieņēmusi”, nesniedzot nekādus pierādījumus, ka burtu grupa “ti” vienmēr tiek izrunāta “tai”. Taču esot acīmredzami, ka tas tā nav un ka līdz ar to tai šajā ziņā nav jāsniedz pierādījumi.

62 Runājot par trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Vispārējās tiesas vērtējumu, kurā tā ir secinājusi, ka konceptuālās atšķirības starp konfliktējošajiem apzīmējumiem nebija pierādītas visā Savienības teritorijā, tāpēc tās nevarēja neitralizēt starp šiem apzīmējumiem pastāvošās vizuālās un fonētiskās līdzības. Pirmkārt, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 71. punktā, vārdam “taiga” esot “precīza un tūlītēja nozīme” ne tikai no “Eiropas kontinenta” ziemeļu un austrumu daļas vidusmēra patērētāju viedokļa, bet arī šī kontinenta dienvidu daļas, kā arī angļu valodā runājošo vidusmēra patērētāju viedokļa. Proti, boreālā meža, saukta par “taiga”, neapstrīdētā lieluma dēļ, kā arī pēdējā minētā nozīmes dēļ visā pasaulē, šis jēdziens esot vispārējo zināšanu daļa “Eiropas kontinentā” un ārpus tā.

63 Otrkārt, Vispārējā tiesa kļūdaini neesot piemērojusi pati savu judikatūru, saskaņā ar kuru pietiekot ar to, ka jēdziens ir saprotams tikai daļā Savienības, lai secinātu, ka starp konfliktējošajiem apzīmējumiem pastāv konceptuālas atšķirības.

64 *EUIPO* apgalvo, ka apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas pamatojumam izvirzītais pirmais līdz trešais iebildums ir jānoraida kā nepieņemami un katrā ziņā pirmais un trešais iebildums ir jānoraida kā nepamatoti.

65 *Taiga* uzskata, ka šī apelācijas sūdzības otrā pamata daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

66 Jānorāda, ka ar apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas pirmo un otro iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja mēģina panākt, lai Tiesa veiktu konfliktējošo apzīmējumu fonētiskās un vizuālās līdzības jaunu vērtējumu, tomēr šajā ziņā neapgalvojot, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus vai pierādījumus.

- 67 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. panta 1. punkta otro daļu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ietilpst konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī tai iesniegtos pierādījumus. Šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas būtu pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas tiesvedībā. Konfliktējošo apzīmējumu fonētiskās un vizuālās līdzības vērtējums ir faktu vērtējums (spriedums, 2015. gada 19. marts, *MEGA Brands International/ITSB*, C-182/14 P, EU:C:2015:187, 47. un 48. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 68 Līdz ar to apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas pirmais un otrais iebildums ir jānoraida kā nepieņemami, ciktāl to mērķis ir panākt jaunu vērtējumu par faktiem.
- 69 Turklāt, ciktāl ir jāuzskata, ka saistībā ar otro iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē to, kā Vispārējā tiesa ir piemērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu, pārmetot tai, ka tā, nesniedzot nekādus pierādījumus, esot “pieņēmusi”, ka burtu grupa “ti” vienmēr tiek izrunāta “tai”, un ka tā esot pieprasījusi apelācijas sūdzības iesniedzējai iesniegt pierādījumus, ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 58. punktā Vispārējā tiesa it īpaši norādīja, ka apstrīdētā lēmuma 40. punktā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka vismaz angļu valodā runājošiem patērētājiem konfliktējošo preču zīmju zilbju “ti” un “tai” izruna esot identiska. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 60.–62. punktā Vispārējā tiesa apstiprināja Apelācijas padomes secinājumu, saskaņā ar kuru konfliktējošie apzīmējumi esot fonētiski identiski vismaz angļu valodā runājošajiem patērētājiem, pēc tam, kad tā bija uzsvērusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu uzskatīt, ka angļu valodā runājošajai sabiedrības daļai konfliktējošo apzīmējumu pirmā zilbes “ti” un “tai” nebūtu identiskas.
- 70 Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu tiesību, ir ņēmusi vērā faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pierādījumus, kas ļautu apšaubīt Apelācijas padomes vērtējumu, saskaņā ar kuru angļu valodā runājošajā sabiedrības daļa pirmās zilbes “ti” un “tai” izrunājot identiski, lai apstiprinātu šo vērtējumu. Proti, pirmkārt, minētais vērtējums, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 40. punkta, tika ilustrēts ar piemēru, kas izriet no *Oxford English Dictionary*. Otrkārt, saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda iespējamās kļūdas, kas, viņaprāt, ir pieļautas apstrīdētajā lēmumā.
- 71 Līdz ar to apelācijas sūdzības otrā pamata otrās daļas otrais iebildums ir jānoraida kā nepamatots, ciktāl ar to Vispārējai tiesai tiek pārņemts, ka tā nav ievērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu.
- 72 Ar trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja, pirmkārt, būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 71. punktā ir uzskatījusi, ka neviens lietas materiālu elements neļauj pierādīt, ka vārdam “taiga” būtu “precīza un tūlītēja nozīme” angļu valodā runājošajiem un “Eiropas kontinenta” dienvidu daļas vidusmēra patērētājiem.
- 73 Ar šo argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzēja, neizklāstot juridisku argumentāciju, kas īpaši būtu vērsta uz to, lai identificētu pārsūdzētajā spriedumā pieļauto tiesību kļūdu, cenšas panākt, lai Tiesa veiktu faktisko apstākļu un pierādījumu jaunu vērtējumu. Minētā argumentācija, ciktāl tajā nav minēta nekāda šo pierādījumu sagrozīšana, līdz ar to ir jānoraida kā nepieņemama (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 13. novembris, *Outsource Professional Services/EUIPO*, C-528/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:961, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Otrkārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd metodi un kritērijus, ko Vispārējā tiesa ir piemērojusi, vērtējot konfliktējošo apzīmējumu konceptuālo līdzību, tā patiesībā tai pārmet Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta kļūdainu piemērošanu, kas ir tiesību jautājums, kuru Tiesa var pārbaudīt apelācijas tiesvedībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Der Grüne Punkt/EUIPO*, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 75 Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 67. un 71. punktā ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka jēdzienam “taīga” no konkrētās sabiedrības daļas, ko veido Savienības patērētāji kopumā, viedokļa ir “precīza un tūlītēja nozīme”, lai gan no Vispārējās tiesas judikatūras neizrietot, ka attiecīgais vārds būtu jāsaprot visai konkrētajai sabiedrības daļai. Proti, pietiekot ar to, ka tikai daļa konkrētās sabiedrības daļa asociē attiecīgo vārdu ar īpašu konceptu, lai secinātu, ka pastāv konceptuālas atšķirības, kas var neitralizēt konfliktējošo apzīmējumu vizuālās un fonētiskās līdzības attiecībā uz visu konkrētās sabiedrības daļu.
- 76 Tiesa ir nospriedusi, ka tad, ja Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieks atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam iebilst pret līdzīgas Eiropas Savienības preču zīmes, kas varētu radīt sajaukšanas iespēju, reģistrāciju, šie iebildumi ir jāapmierina, ja sajaukšanas iespējas esamība ir pierādīta daļā Savienības (spriedums, 2016. gada 22. septembris, *combit Software*, C-223/15, EU:C:2016:719, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 77 Līdz ar to, ja konfliktējošo apzīmējumu vizuālās un fonētiskās līdzības pastāv no tādas būtiskas konkrētās sabiedrības daļas viedokļa, attiecībā uz kuru nav pierādītas šo apzīmējumu konceptuālas atšķirības, kas var neitralizēt šīs līdzības, Vispārējai tiesai ir jāveic visaptverošs sajaukšanas iespējas vērtējums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. marts, *EUIPO/Equivalenza Manufactory*, C-328/18 P, EU:C:2020:156, 74.–76. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 78 Tātad Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, ņemot vērā faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi pierādījumus, ka būtiskai konkrētās sabiedrības daļai vārdam “taīga” ir “precīza un tūlītēja nozīme”.
- 79 Līdz ar to apelācijas sūdzības otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Par otrā pamata trešo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 80 Ar apelācijas sūdzības otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka konkrētās sabiedrības daļas uztverē nepastāv sajaukšanas iespēja Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta izpratnē, jo saistībā ar tās visaptverošo vērtējumu, pirmkārt, konfliktējošie apzīmējumi tiek tirgoti atšķirīgos veikalos, otrkārt, vizuālā ziņā atšķirības starp vārdiem “taiga” un “tigha” ir nozīmīgākas nekā visas iespējamās fonētiskās līdzības un, treškārt, attiecīgo preču līdzība ir neliela.
- 81 *EUIPO* uzskata, ka apelācijas sūdzības otrā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama un katrā ziņā kā nepamatota.
- 82 *Taiga* apgalvo, ka šī daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Tiesas vērtējums

- 83 Apelācijas sūdzības otrā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav identificējusi nevienu pārsūdzētā sprieduma punktu, kuru tā apstrīd, un nenorāda ne uz vienu Vispārējās tiesas pieļautu tiesību kļūdu, bet tikai atgādina savu argumentāciju, kas jau bija izklāstīta pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 6. septembris, *Basic Net/EUIPO*, C-547/17 P, nav publicēts, EU:C:2018:682, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 Līdz ar to apelācijas sūdzības otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

85 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, apelācijas sūdzība ir noraidāma daļēji kā nepieņemama un daļēji kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 137. pantu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver spriedumā vai rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

87 Tā kā *EUIPO* un *Taiga* ir lūguši piespriet apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt ar apelāciju saistītos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *ACTC GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]